

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

26de april 1896.

22de aarg.

Efter røverne.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

17. Læse.

Den første bøn.

ABC-klassen: Helliget worde dit navn!
 Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring.
 Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Matt. 5, 16 (Sp. 452).

Wink.

— Hvad den troende heber Gud om at virke, maa han ogsaa selv stræbe at virke.

— En guldsmed fik engang guld af en vis vegt for at gjøre et Kristus-billede deraf. Da det nu var færdigt, fandt han ved veiringen, at dets vegt var bleven forøget. Han saa sig nu i en stem forlegenhed, idet han frygtede for, at bestilleren kunde mistænke ham for at have blandet uædle metaller i massen. Han spurgte sine arbejdere, om de kunde opklare gaaden. Da traadte den yngste frem og sagde: „Mester, det er mig, som har gjort det.“ „Men hvorledes og hvorfor gjorde du da det?“ spurgte mesteren. Gulsten svarte: „Jeg tog det guldstykke, som jeg eiede, af min sparbøsse og kastede det i den glødende masse, forat min Frelser skal blive endnu skjønnere.“ — Har vi det samme fromme sind som hin læregut, saa at vi gjør, hvad vi for- maar, forat vor Frelser kan blive skjønnere, det vil sige forherliget og mere og mere lobet og priset paa jorden?

— En gammel from kristen sagde engang: „Naar jeg paa nyaarsdag eller ved min fødselsdag mere nøgagtigt gennemgaar for min Gud hele mit liv, pleier jeg at bede: Gud, bevar mig fra al synd —, men kan jeg dog ikke bevares fra al synd, saa bevar mig dog fra to: først fra den synd, som strider mod naaden, nemlig hovmod; for det andet fra saadan synd, som skulde geraade dit Evangelium til vanære.“

— En dannet hønning i Kina kom til en missionær og sagde: „Jeg har endnu ikke hørt eders lære, men jeg har set den. Jeg har til nabo et menneske, som var iblandt de mest trætte-

flære og stridslystne i vor by; men i flere maaneder har han nu været som et helt andet menneske, sagtmodig og venlig. Da jeg spurgte efter, hvad der var grunden til saadan forandring, fik jeg til svar, at han har antaget den kristne tro. Jeg ser, at denne tro maa være god, og jeg ønsker nu ogsaa selv at faa undervisning i kristendommen.“

— Det er ikke mange aar siden Georg Hitchcock hjemkaldtes til den evige hvile. Han var en rig købmand i London og utrættelig i at gjøre godt. Saa kan sammenlignes med ham i velgjørenhed mod unge mænd. Sjelden lod han en anledning ubenyttet, naar han kunde udele et opbyggeligt skrift eller tale et ord for Kristus. Man har beregnet, at han til kristelige og velgjørende formaal har bortgivet meget over 100,000 pund sterling. Hvad gav nu det første skød til, at han viede sig til et kristeligt liv? Jo, den faste, kristelige vandel, som en bankbogholder i Exeter førte. Denne mands liv overbeviste Hitchcock, da han stod paa randen af vantroens afgrund, om kristendommens sandhed og drog hans hjerte til den.

— En hedensk yngling, som hed Pafomius, var soldat i Konstantin den stores hær. Sent en aften drog han og hans kamerater, udmattede af sult og anstrengelser, ind i en stad. Strafs ilede nogle mænd nammodebe til, bragte de forskellige solbater levnetsmidler og talte venlig og trøstende ord til dem. Forundret over denne venlighed spurgte Pafomius, hvad dette var for folk. Han fik til svar, at de var kristne, og at de altid søgte at gjøre godt mod enhver og mest mod de lidende. Da begyndte hønningen at granfke de kristnes religion; han vendte sig til Gud og bad: „Vil du lade mig kende denne fressende kærligheds religion og fri mig ud af min nød, saa vil jeg vie hele mit liv til din tjeneste.“ Kort tid efter fik han orlov fra hæren og henvendte sig straks til en mand, som kunde give ham undervisning i kristendommen. Der- efter blev han døbt og arbejdede siden med stor velsignelse blandt sine hedenske brødre.

— En indiansk fyrste i Florida spurgte en spansk høvding, Ferdinand Sottus, som rasede saa grusomt mod de stakkars indianere, hvad han dog vilde hos dem. Spanteren svarte, at han var en kristen, en tjener af den Gud, som havde skabt himmel og jord, at han var kommen til dem for at bringe dem Guds rige og under- vise disse blinde folk i Guds lov. Da svarte indianeren: „Naar din Gud befaler at herje fremmede lande med rov og brand og mord og andre laster, saa siger jeg dig, at det skal aldrig ske, at vi tror paa ham eller hans lov.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

17. Lesson.

THE FIRST PETITION

ABC Class: Hallowed be thy Name!

Catechism Class: Same as above, and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, Matt. 5, 16 (Qu. 452).

SUGGESTIONS.

— This petition is first, because it is the first flame that must burst forth from the words "Our Father."

— This petition is the centre around which the others cluster. For when we say, "Thy kingdom come," it is but to come that we may hallow God's name; and when we say, "Thy will be done," it is but for this that we may hallow God's name; and when we pray for "daily bread," it is but to strengthen us that we may hallow God's name; and when we say, "Forgive us our trespasses," it is but to cleanse us that we may hallow God's name; and when we say, "Lead us not into temptation," and, "Deliver us from evil," it is but to remove whatever may hinder us from hallowing God's name.

— It is told of St. Thomas of Aquino, that when Christ appeared to him in a vision and said, "You have written well concerning me, Thomas; what reward do you ask?" the rapt saint answered, "No other gift than thyself, O Lord."

— Upon the thoughts we think of God it depends whether our religion uplifts our life, or our life degrades our religion.

— Oberlin, the well known philanthropist, when a candidate for the ministry, was traveling on one occasion from Strasbourg. It was in the winter time. The ground was deeply covered with snow, and the roads were almost impassable. He had reached the middle of his journey, and was among the mountains; and by that time was so exhausted that he could stand erect no longer. He was rapidly freezing to death, and sleep began to overpower him. He commanded himself to God, and yielded to what he felt was the sleep of death. He knew not how long he slept, but he suddenly became conscious of some one rousing him. Before him stood a waggon-driver in his blue blouse, and the wagon not far away. His rescuer gave him a little wine and food, and the spirit of life returned. He then helped him upon the wagon, and brought him to the next village. Oberlin was profuse in his thanks, and offered money, which his benefactor refused. "It is only a duty to help one another," said the

waggoner; "and it is the next thing to an insult to offer a reward for such a service." "Then," said Oberlin, "at least tell me your name, that I may have you in thankful remembrance before God." "I see," said the waggoner, that you are a minister of the Gospel. Please tell me the name of the Good Samaritan." "That," said Oberlin, "I cannot do; for it was not put on record." "Then," replied the waggoner, "until you can tell me his name, permit me to withhold mine."

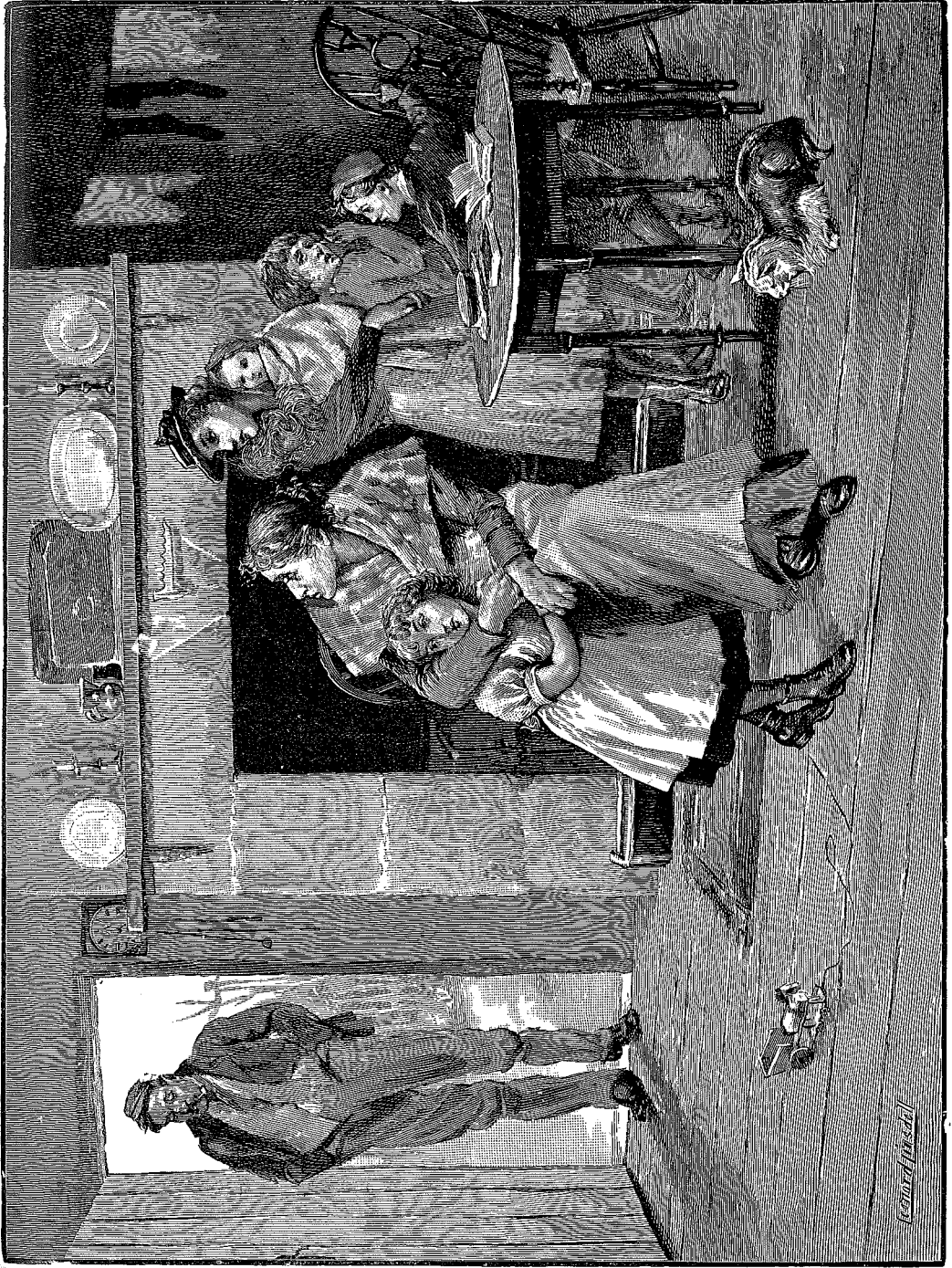
— In a sermon preached by Dr. Donald Macleod, he told of a little Glasgow boy, eight or nine years old, a Sunday School scholar of his, who lived amongst the greatest destitution and crime and yet bore a blameless Christian character. He was delicate, suffered great pains, and gradually grew weaker; and one day Macleod's brother, whom he had asked to visit the boy, looked him up. Bending over the bed, he took the boy's hand, and looking into his face said, "My poor little fellow, you're very weak." "Yes, sir," the boy replied, "but I'm strong in Him." Dr. Macleod said that his brother was so astonished and moved at the wonderful faith of so young a boy, in such untoward circumstances, that the following Sunday he told the story in his sermon. The story found its way into a great many papers, until it was known far and wide; and by God's blessing it did a great deal of good.

— A well-known writer relates that he was conversing with an infidel, when another gentleman passed them on the road. "That gentleman," said his companion, pointing to the passer-by, "is the founder of our infidel club." "What!" said the other in startled tones; "why that is Mr. So-and-so, an influential man in such and such a Church." "Yes," replied the infidel, "we know he professes Christianity, but his inconsistencies have driven many of us into infidelity and led to the founding of our club."

— There is a common experiment in physics called "Superposition of small motions." A heavy bar of iron, weighing over a hundred-weight is suspended in the air. Near it is suspended a ball of cork, which weighs but part of an ounce. It seems absurd to see the professor patiently swing the tiny cork against the great iron mass. When we watch the experiment for the first time, and see for some time no visible result, we think it will be a failure. But those first blows have been awakening vibrations inside the iron, and at last it begins to tremble and swing with the accumulated motions of those many impacts. Ay, and at last, with ponderous, steady, pendulous strokes, from side to side. So, too, your hallowing God's name, by leading a life in obedience to his Word, may be a small thing in itself, but as one of accumulative effort towards turning men's minds towards God, you cannot think its energy will be wasted. Dare you withhold it?

Fra et menageri.

Enn en drannfers hjem.

Leonard M. Sahl

Den gamle raringen.

(Fortsættelse.)

lla saa forundret op. Endnu aldrig havde hun hørt nogen tale med saadan ligegyldighed om penge. Iftedenfor buggevisse eller aftenbøn havde hendes mor, naar hun om aftenen havde lagt hende, pleiet at tælle dagens indtægter, og altid klagede hun over, hvor saa penge det var, og hvor dyrt det var at leve. Ofte var hun kommen i strid med de andre om delingen af pengene; thi ingen var tilfreds. Hvor forunderlig syntes ikke derfor Ella, at denne gamle mand var, der var saa fornøjet og tilfreds, skjønt han næsten ikke eiede noget.

Seende betragtede Karlét barnets forbausede ansigt, og idet han aabnede døren, sagde han:

„Vær nu snild, mens jeg henter min frokost. Jeg skal se efter, om kunstnerne endnu er i byen; du behøver jo ikke at gaa ud, før de er reiste.“

7. kapitel.

Den lille husmor.

Da Karlét var gaaet, legede Ella en stund med sin lille mølle; derpaa betragtede hun den lange stot, hvortil den gamle havde fæstet alle sine vindmøller men tilslut blev hun træt deraf og begyndte at kjede sig.

„Hvor stigt det i grunden er her“, sukede hun. „Solen kan jo ikke engang skinne ordentlig ind; vindusruderne er altfor skidne; de ser ud, som om de aldrig skulde være vaskede — — Men der ligger jo nogle filler jeg vil prøve at pudse ruderne. Den gamle vil vist ikke blive vred derover.“

Hun betænkte sig ikke længe, men dypede fillerne i vand og begyndte at vaske vinduet. Men snart maatte hun holde op; thi hendes lille arm kunde blot naa de nederste ruder.

„Runde jeg bare finde noget at staa paa. Krakten er for liden — — Men træstakken kunde kanske gaa an. Være den ikke var saa tung; jeg kan umulig bære den; men kanske jeg kunde skyde den bort til vinduet.“

Hun anvendte al sin kraft for at faa skjøvet den afsted, men hun var ikke istand

til at faa den af flekken; tilsidst fik hun den veltet, og da klappede hun fornøjet i hænderne.

„Nu kan jeg jo rulle den bortover gulvet“, sagde hun og ikke længe efter havde hun den derborte; den var netop saa høi, at hun kunde naa op til de øverste ruder, naar hun stod paa den.

Ella var netop færdig med sit arbejde, da Karlét kom hjem. Trods kulden straaledede Ella's ansigt i de libligste farver. Arbeidet havde gjort hendes kinder røde; hun havde faa ofte hoppet ned fra stakken og dypet kluden i vand og havde haft ikke saa lidet stræb med atter at komme op paa sin høie plads, hvor hun tildels havde maattet staa paa taaspidserne for at række op. Men et blik paa vinduet lønnede al hendes møie; nu kunde man dog tydelig se, at det var glas, og vandet, som lille Ella havde vasket med, var blevet saa skidnet, at man vanskelig skulde kunde kjende dets oprindelige farve.

Et fornøjet smil for over Karléts ansigt, da han saa, hvad barnet havde gjort.

„Nei, nei, se den lille husmor! Du har jo allerede haft storvask herinde. Saadant noget har jeg aldrig kommet til at tænke paa. Det er rart med kvinderne. Om de er aldrig saa smaa, saa ligger lyst til husstel i blodet paa dem. Men du er ikke rullet aller øverst paa ruderne. Sæt dig op paa mine skulder, saa vil du række op — — Du klatrer jo som en kat — — Er du nu tilfreds? — Sidder du godt? — — Se, nu er du færdig. Nu kan du hvile dig.“

„Nei, ikke endnu. O, vær saa snild og luk vinduet op!“

„Ja, nu er det aabent! Men hvad er det, du vil?“

„Du kan skjønne, jeg ogsaa maa vaske det paa den anden side. Der er det næsten endnu mere skidnet. Se, hvor blanke ruderne bliver. Nu kan solen skinne ordentlig ind. Nei, hvor pent vinduet bliver!“

Den gamle lo og begyndte at hjælpe den lille i hendes arbejde. Da de var færdige, mente Ella, at de ogsaa maatte vaske gulvet.

„Nei ikke idag. Jeg maa ud og tjene penge.“

„Men hvor har du melken din?“

„Det var ikke mere at faa kjøbt, og jeg maatte kjøbe et stykke ost istedet. Ja, det

smagte ligesaa godt det; du behøver ikke af den grund at sætte op et saa bedrøveligt ansigt. — Nu er det bedst, at du lægger dig til at sove igjen, mens jeg er borte. Der har du lidt rødt og blaat papir; har du moro deraf, kan du gjerne klippe det istykker. Jeg kommer hjem til middag og skal da have lidt mad med til dig. Hvis du skulde komme til at fryse, kan du tage teppet om dig. Nu maa du være fornøjet min lille pige; jeg skal ikke blive saa svært længe borte. — Men du har jo endnu ikke sagt mig, hvad du heder?”

„Gentlig heder jeg Elisabeth; men man pleier at kalde mig Ella.“

„Farvel nu da, Ella!“

Og den gamle tog sin sløtte og sine pærmøller og gik afsted. Han vendte sig i døren endnu engang mod den lille, og barnet sprang hen og slyngede begge sine arme om hans hals. Bevæget forlod Karlét værelset. Da han gik nedad trappen, hørte han, hvorledes en af nabokonerne stjærnte paa sin mindste gut og pryglede ham. Dette var noget, han havde hørt utallige gange før, men det havde aldrig før gjort noget indtryk paa ham. I dag kunde han imidlertid ikke begribe, hvorledes nogen kunde bringe det ober sit hjerte at slaa et barn saa grusomt.

8. Kapitel.

Gvad skal han gjøre med hende?

„Stakkars barn!“ sagde han medlidende til sig selv. „Hun er den nydeligste lille ting, jeg nogengang har seet. Hvor lidet godt hun har haft det i livet — ikke engang pleiet at spise sig mæt. Jeg vil ikke paa nogen maade atter lade hende komme i hænderne paa de tre skurke, som hun er saa bange for; skulde hun være hos dem, vilde hun sikkert snart komme til at dø. Nei, nei! Den lille ting skal blive hos mig, indtil kunstnerne har forladt byen — Deres bod var stærkt imorges! Jeg gad vide, om de endnu søger efter barnet. Ja, søg blot, I slyngler! I skal ikke finde hende, det skal jeg sørge for — Men hvis politiet skulde fordrø hende tilbage af mig! — Nei det er umuligt; kunstnerne har ingen ret til barnet; det er ikke deres datter — Om nogle dage bringer jeg hende hen paa barnehjemmet;

der vil hun saa baade god mad og varme klæder og sfo; der vil hun komme til at være lykkelig og ikke lide nogen nød.“

Disse og lignende tanker optog den gamle, mens han vandrede gennem byens gader, ja han var saa optaget, at han rent glemte at spille paa sløiten og slynge sit fedvanlige lille vers.

En lang række smaapiger vækkede ham tilslut af hans drømmerier. Børnene gik to og to ved siden af hinanden og var ledsagede af en nonne. Af deres dragt kunde han straks forstaa, at de var fra barnehjemmet. Han blev staaende og fryde sig over de smaa's gode udseende og pene klæder og sagde med tilfreds mine til sig selv:

„Saa godt vil ogjaa Ella engang saa det.“ Men allerede i næste øjeblik forandrede han mening. En af de smaa piger havde bemærket ham; hun gjorde et skridt til siden, vendte hovedet mod ham og blev et øjeblik staaende for at betragte ham og hans møller; men et bink og et strengt blik fra nonnen bragte hende atter tilbage til sin plads; hun rødmede, sænkede hovedet og gik videre med de andre. Saa naturlig som denne ubetydelige hændelse i virkeligheden var, saa forandrede den dog fuldstændig Karléts mening om disse børns lykkelige liv; han maatte være enige med nonnen i, at hun ikke kunde tillade barnesklokken at gaa som de vilde; og han havde vist ikke ret i sin hurtige dom; men det var alligevel noget ved det hele, som han ikke likte, og han sagde til sig selv:

„Nei jeg vil alligevel ikke bringe Ella paa barnehjemmet jeg maa finde et andet sted for hende. Der er vist mange folk, som gjerne vil paatage sig at opdrage et lidet barn, for eksempel madam Robert eller mor Gynter. Men under enhver omstændighed maa kunstnerne først have forladt byen — Men der slaar jo klokken allerede tolv! Jeg maa skynde mig at saa solgt mine varer. Hvorledes skal jeg ellers saa midt-dagsmad til min lille pige?“

Rask satte han sin sløite til læberne, spillede en melodi og sang derpaa gang paa gang sit lille vers. Det varede heller ikke længe, før han havde solgt en hel del af sine møller. Han købte derpaa i en butik et stort stykke pølse og skyndte sig hjemover.

(Sortsættes.)

Fra et menageri.

(Med billede.)

Medens den store kongetiger rovgjerrig vandrer om i sit bur, har den faaet sie paa en ung gut, som er kommet buret saa nær, at det kanske kunde være muligt at naa ham med sin klo. Det listige dyr lægger sig ned som en kat færdig til sprang og slaar saa pludselig sin vældige fod med de store skarpe klør ud mellem sprinklerne. Det lykkes den ikke at naa gutten, som flygtede væk i en fart, og som den vel neppe havde kunnet naa, selv om han var bleven staaende stille. Men det virkelige ved denne scene var det eksempel paa uforsædet mod, som en abekat viste, da tigreren slog sin skarpe klo efter gutten. Denne styrte til og vilde ligesom holde rovdyrets fod tilbage; det var tydeligt, at den vilde frelse guttens liv. Selv kom den i saa alvorlig berøring med tigrerens klør, at den blødte temmelig alvorlig, men ogsaa den slap fra sin helttemodige handling med livet.

Fra en drinkers hjem

(Med billede.)

Na, hvor meget ondt de sterke drikke gjør! Hvor megen elendighed de fører med sig. Hvor megen ulykke de bringer i familierne! Hvorledes

de ødelægger sjæl og legeme for saa mangen mand i hans bedste aar!

Hvilken en alvorlig scene er det ikke, som vort billede viser." Se, baade mor og børn forsærdes ved, at far kommer hjem; thi — han er fuld, og da ved de, at han ofte bander og støier og kanske endog slaar dem. De gjemmer sig rent bort. Hvilken modsetning til det lykkelige hjem, hvor kone og børn jubler, naar far kommer hjem, hvor de smaa fornøiede springer ham imøde og raaber sit velkommen hjem, snilde papa." Og han saa tager dem op paa sit knæ og snakker med dem og glæder sig over deres barnefyrd.

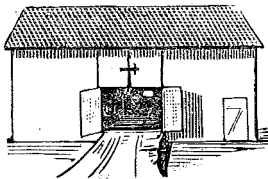
Lad billedet tale sit alborsord til dig, du barn. Bogt dig for de drikke, som kan virke saa meget ondt og bringe saa megen elendighed. De gjør dig saa altfor let til sin slave, de binder dig med sterke lænker og baand; de faar lidt efter lidt magten over det ulykkelige menneske, og før man selv ved af det, er man en elendig træl under deres aag. Hundreder af mænd i vort land er saadanne elendige, ulykkelige stakler, og hundreder af husfruer, mødre, døtre, søstre græder bitre smertens taarer, fordi deres hjæere er drankere. Bogt dig, at ikke du skal komme til at være en, som forøger deres tall!

Opt. paakgaader Cur. 15.

De stjulte dyr var: 1. Hane. 2. Hal. ørn, to. 3. Ko, ulv. 4. Lov

Billedgaade.

L

H

Vres

E

nd t $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$

age 9

Smer